

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt voor de zitting van 12 september 2005 en die op 31 mei 2005 werd betekend door het overhandigen van een afschrift aan de politie van de woonplaats van de beklaagde;
- het ontvangstbewijs waaruit blijkt dat de beklaagde op 6 september 2005 het voor hem bestemde exemplaar van de dagvaarding ontving;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 2 juni 2005 onder het nummer zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

Op de terechtzitting d.d. 12 september 2005 werd de zaak op vraag van de verdediging uitgesteld naar de terechtzitting d.d. 26 september 2005.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 26 september 2005:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van substituit-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **beklaagde** in zijn middelen van verdediging voorgedragen en vertegenwoordigd door mr. advocaat te

1. Feitelijke gegevens zoals ze uit het dossier blijken

1.1

De lokale politie van de politiezone stelde op 21 augustus 2003 (stuk 2, strafdossier) vast dat de beklaagde zich had gehuisvest te op een weekendverblijfpark waar permanente bewoning niet is toegelaten omwille van veiligheid, gezondheid, urbanisatie of ruimtelijke ordening.

1.2

De beklaagde verklaarde (stuk 3, strafdossier): *"Ik bevestig alhier mijn adres te hebben genomen gezien dit mijn eigendom betreft. Gezien ik over deze eigendom beschik is het voor mij financieel niet mogelijk een andere woonst aan te schaffen."*

1.3

Bij brief d.d. 16 februari 2004 (stuk 10 e.v., strafdossier) heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstelvordering overgemaakt strekkende tot:

het weekendverblijf niet langer permanent bewonen.

Er werd een dwangsom van 125 euro per dag gevorderd, bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

2. Karakter van de misdrijven waarvoor de beklaagden worden vervolgd en gevolgen voor de (niet-)strafbaarheid van de instandhouding

2.1

Deze kamer van de rechtbank heeft in het verleden aangenomen dat wat betreft de niet vergunde bestemmingswijziging van recreatie in permanente bewoning (ook indien ze werd vervolgd als een niet naleven van de verkavelingvoorschriften) er een onderscheid diende te worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich (het ogenblik waarop tot permanente bewoning werd overgegaan) en de instandhouding van deze illegale toestand. Het openbaar ministerie maakte voor dergelijke feiten geen onderscheid tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding en voorzag in de omschrijving naar tijd slechts in één strafbare periode. De rechtbank ging steeds op gemotiveerde wijze over tot heromschrijving en maakte een opsplitsing tussen het tijdstip van de bestemmingswijziging (of de inbreuk op de voorschriften van de verkavelingvergunning) en de verdere periode van strafbare instandhouding.

2.2

Het hof van beroep te Gent heeft zich bij arrest d.d. 25 maart 2005 (inzake parketnr onuitg.) in andere zin uitgesproken. Het hof maakt met dit arrest de door een kamer van deze rechtbank eerder gemaakte opsplitsing tussen bestemmingswijziging en instandhouding ongedaan en beschouwt blijkbaar de niet vergunde bestemmingswijziging en het voortduren van die wijziging als één (voortdurend) misdrijf zonder dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding ervan.

2.3

Deze rechtbank en kamer sluit zich thans aan bij dit standpunt van het Gentse hof van beroep en neemt aan dat de notie instandhouding vreemd is aan een niet vergunde bestemmingswijziging (en een aldus gepleegde inbreuk op de verplichtingen van de verkavelingvergunning). Instandhouding impliceert immers een passieve gedraging, namelijk het schuldig verzuim om aan het bestaan van de wederrechtelijk uitgevoerde wijziging een eind te maken (vgl. Cass. 4 februari 2003, nr www.cass.be). Een wijziging van de bestemming van recreatief in permanent wonen veronderstelt eens gerealiseerd verder actieve daden – zoals steeds door het openbaar ministerie werd betoogd – om de gewijzigde bestemming te behouden. Eens die actieve daden – op die plaats verblijven, slapen, bezoekers ontvangen, het centrum van zijn activiteiten hebben, bereikbaar zijn enz. – verdwijnen, zal ook de bestemmingswijziging verdwijnen. Het laten voortduren van de bestemmingswijziging vergt dus meer dan een passieve gedraging.

3. De gegrondheid van de strafvordering

Uit de voormelde feitelijke gegevens blijkt afdoende dat de beklaagde zich heeft schuldig gemaakt aan de feiten zoals omschreven in de enige tenlastelegging. De beklaagde heeft, zoals duidelijk blijkt uit zijn verklaring, bewust de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed geheel gewijzigd van de functiecategorie 'ver-

blijfsrecreatie' naar de functiecategorie 'wonen' door een gebouw dat gelegen is in een zone voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen.

4. De straftoemeting

4.1

De feiten zoals omschreven onder de enige tenlastelegging, vormen in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen bij toepassing van artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek slechts één straf moet worden opgelegd.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

4.2

De door de beklaagde gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagde mag zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

4.3

De beklaagde is thans 45 jaar. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat nog mildheid in de bestraffing verantwoordt. Volgens de verdediging is de beklaagde 100 % arbeidsongeschikt en zou hij 50 % invalide erkend zijn.

4.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

4.5

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor om aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de enige tenlastelegging de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

4.6

De feiten werden ook gepleegd na 29 februari 2004 zodat de uit te spreken geldboete dient te worden vermeerderd met 45 decimes.

5. De herstellvordering

5.1

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) vorderde het staken van het strijdig gebruik, gekoppeld aan een dwangsom.

5.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be).

Aldus kan geenszins ingegaan worden op de vraag van de verdediging om de zaak uit te stellen in afwachting van vermeende nieuwe politieke besluitvorming en een nieuwe decretale regelgeving in verband met de weekendverblijven (sic.), waarbij door de verdediging wordt verwezen naar het regeerakkoord 2004 van de Vlaamse regering en de beleidsnota van de Vlaams minister van binnenlands bestuur, stedenbeleid, wonen en inburgering. De beklaagde is trouwens slechts geplaatst om te verwijzen naar een uitdoofbeleid, gezien door de burgemeester de gemeente Berlare precies gevraagd werd proces-verbaal op te stellen lastens de beklaagde in het kader van de afspraken inzake een uitdovingbeleid (stukken 4 en 5, straf dossier). Hoe dan ook zou ingaan op de vraag tot uitstel tot "*een nieuwe decretale regeling*" in hoofde van de rechtbank rechtsweigering inhouden alsook een impliciete opportuniteitsbeoordeling, waardoor de rechtbank zich in de plaats van het bevoegde bestuur zou plaatsen.

5.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de enige tenlastelegging een einde te stellen en legt aan de beklaagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in

het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

5.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd zoals vermeld gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 125,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

5.5

Waar de hoge raad voor het herstelbeleid nog niet officieel werd geïnstalleerd, dient en kan diens advies – zoals bepaald door D.O.R.O. – nopens de herstelvoering niet worden ingewonnen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 40, 65, eerste lid;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 1, 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 148, 149, 192bis 5° en 204;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor financiële hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSpraak

VERKLAART de beklaagde schuldig aan de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagde voor deze feiten samen tot een GELDBOETE van 30,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd (x 5,5), 165,00 euro bedragend;

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagde uitgesproken geldboete van 165,00 euro zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 10 dagen;

SPREEKT lastens de beklaagde de verplichting uit om EEN-MAAL een bedrag van 10,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 55,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT de beklaagde een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagde tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 92,53 euro.

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de beklaagde het strijdig gebruik van het onroerend goed gelegen te kadastraal gekend onder met de hoofdfunctie verblijfsrecreatie te staken en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat op vordering de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van VIERENTWINTIG OKTOBER
TWEEDUIZEND EN VIJF

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.